

ပိုင်း
ဝိသုဒ္ဓိ

ဤစာအုပ်ပါ

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်နှင့် နေရာဒေသများ

အမည်သညာများ သည်

စာရေးဆရာ၏

စိတ်ကူးသက်သက်များ သာ ဖြစ်ပါကြောင်း

အမှာ စာ

ဤစာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ ထုတ်ဝေသူ မဟာစာပေမှ ကျွန်မအား
ပင်ကိုရေးလေး ရေးကြည့်ပါလားဟု မြှောက်ပေးရာမှ စတင်ခဲ့သည် ။
စာပေ ဝမ်းစာလိုအပ်သော စာပေအမျိုးအစား အတွက် ကျွန်မက စာပေ
ဝမ်းစာ ရှားပါးသူ။ ပင်ကိုရေးဆိုသည် မှာ မှန်းပင်မမှန်းရဲသော အနေအ
ထား။

သည် လိုနှင့် မိမိကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြေတွေပေးရင်း ပင်ကိုရေး တစ်အုပ်
ပဲ မဖြစ်ညစ်ကျယ် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ စာအုပ်ကို အလွှာနှစ်ထပ်ဖြစ်အောင်
ရေးပြချင်သော်လည်း စာရေးသားခြင်း အတတ်ပညာတွင် အားနည်း
နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုပွဲဦးထွက် လက်ရာလေးကို ကျွန်မ၏ ဟိုယခင်
လက်ရာ ဘာသာပြန်စာအုပ်များ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး မဖတ်စေလိုပါ။ စာအုပ်
ထဲတွင် ကျွန်မ အသားပေးဖော်ပြချင်သော ဥပဒေပညာတွင် လည်း
ကျွန်မသည် ဥပဒေပညာ ရှင်မဟုတ်။ လူငြိမ်းအသိနှင့် သာ စိတ်တွင်းခံ
စားရသလို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ဖြစ်၍ ဥပဒေနှင့် ပတ်
သက်သော စကားအသုံးအနှုန်း အမှားအယွင်း၊ ယူဆပုံအမှားအယွင်း
ပါလာပါက ကျွန်မတာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်အတွက် လိုအပ်သော အချက်အလက်နှင့် ဓာတ်ပုံများ
ပံ့ပိုးပေးသူ ကိုဇော်ဘုန်း (ဖျာပုံ)နှင့် မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ရေးဆွဲပေးသော
ဆရာကိုအောင်ကျော် တို့ ကို ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ ။ ထို့အပြင် စာအုပ်
ကို အစမှ အဆုံးတိုင် ဂရုတစိုက် ဖတ်ပေးပြီး ကျွန်မ၏ အကြမ်းစား အ
ရေးအသား သိပ်မကြမ်းအောင်နှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက် မသွေအောင် ထိ
န်းပေးခဲ့သော မိုးကုတ်မှ ကိုအောင်ကျော်စိုး (မင်္ဂလာ)အား အထူးကျေး
ဇူး တင်ရှိကြောင်း ဤနေရာတွင် ကမ္ဘာတစ်လှည့်လည်လိုသည်။ ။ ရသစာပေအ
ပေါ် ပြင်းပြသော ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် မိုက်တိမိုက်ကန်း ထုတ်ဝေသော မ
ဟာစာပေ တိုက်အား ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းကိုမူ အထူးပြောစရာ မလို
တော့ပြီ။

စာပေနှင့် ထပ်တူမကျနိုင်သေးသော
ဝင့်ပြုံးမြင့်

လာ လာလေ ... လိုက်ခဲ့တော့ ... ပျိုခင်နှမရေ ...

လာ လာလေ ... လိုက်ခဲ့တော့ ... မောင့်သက်လုံးပုံရေ

သာစွလေ ... သာစွလေ ... တို့ ဖျာပုံမြေ ...

သောတာရုံထဲ ခပ်ဖွဖွဝင်လာသော အဝေးမှ တေးသံသာက စိတ်အာရုံကို လက်ယပ် ခေါ်နေရောသလား။ သာစည်ဘုရားကြီး၏ ရင်ပြင်ပေါ် အဘိုးကိုတွဲပြီး "သွင်" တို့ မြေးအဘိုး လမ်းဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြသည် ။ သွင့်အတွက်ကတော့ အရာရာသည် အဆန်း။ မရောက်သည် မှ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲဟု စိတ်ထဲက တွက်စစ်ကြည့်သော် ဆယ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ မြစ်ချောင်းပေါများ ပြီး ပင်လယ်နှင့် လည်း နီးသော ဖျာပုံနယ် ဖျာပုံခရိုင်သည် ၂၀၀၈ ခု၊ မေလ ၂ ရက်၊ နာဂစ်မုန်တိုင်းကို အပြင်းအထန် အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရသောဒေသ။

"ငါ့မြေးက သိပ်နေနိုင်တာပဲကွယ်။ တစ်ခါတလေ လာတာ၊ ကြာကြာနေသွား"

သွင့်အဘိုးသည် အသက် ၇၅ နှစ်။ ဆံပင်တွေ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နေသော်လည်း ခါးမကိုင်း နားမထိုင်းသေး။ လမ်းဝေးဝေးလျှောက်လျှင် မူးရိပ်မူးရိပ် ဖြစ်တတ်သောကြောင့် မနက်ပိုင်း လမ်းလျှောက်ခြင်း အမှုကို ရက်အကန့်အသတ် မရှိ လက်လျှော့ထားရသူ။

အဘိုးပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ နာဂစ်မုန်တိုင်းပြီးစက ဘိုးဘိုးကို စိတ်ပူပြီး မေမေနှင့် ဖေဖေ ဖျာပုံကို အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့သည် ။ ၁၂ နှစ် သမီး သွင်လည်း ဂါဝန်လေးတကားကားနှင့် လိုက်လာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ဖျာပုံမြို့ကို မရောက်ဖြစ်တော့။ ဘိုးဘိုးနှင့် အန်တီလေးကသာ နှစ်တိုင်း ရန်ကုန်တက်ပြီး သွင်တို့ ကို လာကြည့်သည် ။ သွင်ကတော့ ကျောင်း၊ ကျူရှင်နှင့် အချိန်ပြည့် လည်ပတ်နေသူ။

"ပြည်လုံးချမ်းသာ သာစည်ဘုရားကြီး"၏ အသစ်ကျပ်ချွတ် တန်ဆောင်းတော်ထဲမှ မျှော်လိုက်လျှင် လှိုင်းအိလေးများ သွင်သွင်မြူးသော မြစ်ပြင်ကျယ်သည် လူသားနှင့် သဘာဝတရားကို စည်းခြားထားသလို ရှိသည် ။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းနေသည် ။ လူသားသည် လုံခြုံမှုကို တောင့်တသည် ။ သဘာဝတရားက လူသား၏ တည်ရှိမှုကို ခြိမ်းခြောက် သည် ။ သွင့်မျက်လုံးတွေက စာအုပ်ပုံကလွဲလျှင် အခြားဘာကို ကြည့်ရှု ခံစားတတ်သနည်းဟု မျက်စိရှေ့မှ နေခြည်ရွန်းပြက်သော နဒီမြစ်ရေညိုတို့ က မေးခွန်းထုတ်နေသလို။ အဘိုးကတော့ သူ့ဇာတိ ဖျာပုံမြို့အကြောင်း ပြောနေဆဲ။

"ဘိုးဘိုးတို့ ဖျာပုံမြို့ဟာ မြစ်ကွေ့မှာ ရှိနေတာကွဲ့။ ဧရာဝတီမြစ်ရဲ့ အနောက်ဘက်မြစ်ကွေ့။ ပင်လယ်နဲ့ လည်း နီးတယ်။ ဒီတော့ ပင်လယ်

ဒီရေ တက်လိုက်ကျလိုက် ဖြစ်ရင် ဒီဘက်ကို သက်ရောက်မှု ရှိတယ်။
ရေတိုက်စားတဲ့ ဒဏ်ကို အမြဲခံနေရတာ။ နာဂစ်တုန်းက ဒီဘုရား တန်
ဆောင်းတော်ကြီး လုံးဝ ပြိုကျသွားခဲ့တယ်။ တကယ်က ဘိုးဘိုး ၁၇နှစ်
သားလောက်- ၁၉၆၁ခု ဝန်းကျင်လောက်ကတည်းက ဖျာပုံဟာ အကြီး
အကျယ် ကမ်းတွေ ပြိုကျကုန်ခဲ့တာ။ အဲဒီကတည်းက
သာစည်ဘုရားကြီးက မြစ်ကမ်းနဖူး ရောက်နေပြီ။ အကြောင်းမသိတဲ့
လူတွေက ပြောတယ်။ ဘုရားတည်စရာ နေရာရှားလို့ ၊
မြစ်ကမ်းနဖူးသွားတည်တော့ ပြိုတာဆန်းသလားတဲ့ "

အဘိုးသည် စကားပြော ခဏနားရင်း သွင် နားထောင်နေရဲ့ လားဟု
အကဲခတ်သည် ။

"တကယ်က လူတွေ ထင်သလို မြစ်ကမ်းဘေး ဘုရားသွားတည်တာ
ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မြေးရဲ့ ။ ဟိုးတုန်းက ပထမလမ်းဟာ
အောက်ကွင်းကြီး ကျေးရွာအထိ တောက်လျှောက် ပေါက်တယ်။ ပထမ
လမ်းမကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ သောင်ပြင်မြေက အကျယ်ကြီး။ အဲဒီ
မြေကျယ်ကြီးထဲမှာ သာစည်ဘုရားပွဲ နှစ်တိုင်း ကျင်းပတာပေါ့။ မင်း
သားကြီး တက်ခေတ်စိန်တို့ တောင် ဇာတ်ကခဲ့ တယ်။ ရွှေနန်းတင်ဇာ
တ်လည်း ကတယ်။ ဒီလောက်နှစ်တွေ အတွင်းမှာ ရေတိုက်စားသွားတာ
ကြောက်စရာတောင်ကောင်းတယ်။ ပထမလမ်းက ဘုရားကြီးရှေ့ကို
တောင် မရောက်တော့ဘူး။ စာတိုက်လမ်းထောင့်မှာ လမ်းဆုံးသွားပါ
ရော"

"ကမ်းမပြိုအောင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့နော် ဘိုးဘိုး"

"လုပ်ခဲ့တယ် မြေးရဲ့ ။ မြစ်ကမ်းမှာ အုတ်တံတိုင်းလုပ်ပြီး ကာ ထား
တယ်။ ဒါလည်း မရပါဘူး။ ၂၀၀၈ နာဂစ်မှာ ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီး

လုံးဝမြေခသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ဘိုးပိုင်တွေ အချိန်မီ စိုက်ပြီး ဘုရားရင်ပြင်ကို ပြုပြင်ခဲ့ကြတာ"

ဉာဏ်တော် ပေသုံးဆယ်ကျော် ဘုရားကြီးကို သွင် ဖူးရင်း စိတ်ထဲ အတွေးတစ်ခုပေါ်သည် ။

"ဘိုးဘိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ သာစည်ဘုရားလို့ ခေါ်တာလဲ။ ဒါ ဖျာပုံလေ။ သာစည်မှ မဟုတ်တာ"

အဘိုး ခေါင်းနည်းနည်းကုတ်သည် ။

"ဒီလိုကွဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာသုံးဆယ်ကျော်က ဖျာပုံဆိုတာလည်း ရွာ၊ သာစည်ဆိုတာလည်း ရွာပဲ။ ဖျာပုံရွာနဲ့ သာစည်ရွာ နှစ်ရွာပေါင်းပြီး ဖျာပုံမြို့ဖြစ်သွားတော့ ဒီဘုရားက သာစည်ဘက်ခြမ်းမှာ သာစည်ဘုရား"

စောစောက လူရှင်းနေသော ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် ဘုရားဖူးများ ရောက်လာကြသည် ။ နေထန်းတစ်ဖျား ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ အဘိုးကို ပြန်ကြမလားဟု မေးကြည့်သော် အဘိုးက မငြင်း။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြစိမ်းရောင်နဂါးနှစ်ကောင် ရံထားသော သာစည်ဘုရား ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဘိုးဘိုးက နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပန်း ဆင်သည် ။

"ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်ရင် ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရားရှိခိုးရတယ်။ အပြန်မှာ လည်း ဒီတိုင်း ထွက်မသွားရဘူး။ ဘုရားကန်တော့ပြီးမှ ပြန်ရတယ်" ဟု ဘိုးဘိုးဆိုသည် ။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ သွင်တို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆင်းလာကြသည် ။ အိမ်ပြန်ကြတော့မည်။ သွင် အသက် ၂၂ နှစ်။ ကျောင်းစာမဖတ်ဘဲနှင့်

တစ်ရက်တာကို မဖြတ်သန်းခဲ့ဖူး။ နေမကောင်း ဖြစ်နေလျှင်သော်မှ ဝေါဟာရ တစ်လုံးလောက် ခေါင်းထဲသွင်းလိုက်ရမှ စိတ်လုံခြုံမှုရှိသည်။ ဖျာပုံကို ရောက်လာသည့် နှစ်ရက်အတွင်း ဘာစာမှ မဖတ်ရသေး။ အဘိုးနှင့် အန်တီ လေးက သွင့်ကို ဖုန်းမပွတ်ပါနဲ့ သမီးရယ်ဟု တားထားသောကြောင့် သွင်လည်း ၁၈ ရာစုထဲ ခဏဝင်နေရဦးမည်။

ဒုတိယလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာကြစဉ် ဖျာပုံမြို့ဟု ယုံရ ခက်ခက် ဖြစ်နေဆဲ။ လမ်း၏ ဝဲယာနှစ်ဖက်စလုံးတွင် တိုက်တာများ ၊ မြို့တော် ရန်ကုန်၏ တိုးချဲ့ရပ်ကွက်များ ထဲမှ ကျဉ်းကျဉ်းကျုတ်ကျုတ် အုတ်ပတ်ကား တိုက်လေးများ မဟုတ်။ "ဖျာပုံမြို့က ချမ်းသာတယ်" ဟူသော မေမေ့စကား က သွင့်အတွက် မှားမနေတော့။ မြင်ကွင်းများက မေမေ့စကားကို သက်သေ ထူလျက်ရှိသည်။ ဒုတိယလမ်းမတစ်လျှောက် ထုကြီးထည်ကြီး လုံးချင်းတိုက် တာက နေရာအများ စုကို ယူထားသည်။ လမ်းမကြီးက ကျယ်လည်း ကျယ် သန့်လည်း သန့်သည်။ မြန်မာပြည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၏ တောင်ဘက် အကျဆုံးနေရာတွင် တည်ရှိသော ငလျင်ဒဏ်၊ ဆူနာမီဒဏ် စသော သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်တို့ ၏ ဒဏ်ကို အပြင်းအထန် အလူးအလဲခံစားရသော သနားစရာ မြို့လေးဟု ဘယ်လိုမှ ယုံချင်စရာမရှိ။

"နောက်နေ့ကျရင် မြေးကို လိပ်ဥကုန်းဘုရား ပို့ပေးရဦးမယ်"ဟု အဘိုး ဆိုသည်။ မြို့၏ ယခင်ပုံစံကို အဘိုးက အခွင့်သင့်တိုင်း ပြောပြလာသည်။ "ဟိုအရင်က လမ်းတွေ ဒီလောက် မကျယ်ဘူးကွဲ့။ သစ်ပင်ကြီးတွေ ဆိုင်းလို့ ဝိုင်းလို့ ။ တစ်စတစ်စနဲ့ မြို့က ကျယ်လာတယ်။ ၁၉၉၀ နောက်ပိုင်း စီးပွားရေး တရကြမ်းတက်တယ်။ မြန်မာပြည်ရဲ့ တခြားတိုင်းကားပြည်ရွာတွေ ဘယ့်နှယ့် နေသလဲတော့မသိဘူး။ တခြားမြို့လေးတွေ မျက်လုံးဖွင့်ခါစမှာ ဖျာပုံက တော့ စီးပွားရေး ရှေ့ကနေ ဒုန်းပြေး

နေပြီ။ ဒါ ဘိုးဘိုး သိပ်သေချာ တယ်။ ဘိုးဘိုးစိတ်ထင် ဧရာဝတီတိုင်းထဲ မှာ ဖျာပုံဟာ စီးပွားရေး အတက် ကြမ်းဆုံး ဖြစ်နိုင်တယ်"

"အခု မြို့လူဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိနိုင်သလဲ ဘိုးဘိုး"

"ဒါတော့ ဘိုးဘိုးလည်း မသိဘူး မြေးရေ။ မြို့အစွန်အဖျားနေသူပါ ထည့်တွက်ရင် လွန်ရောကျွံရော နှစ်သိန်း ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ့"

အဘိုး စကားပြောနားပြီး မြေးကို စူးစမ်းသလို ကြည့်သည် ။

"သမီး ဖျာပုံမှာ ရက်ကြာကြာနေပါလားကွယ်။ ဖျာပုံ နန်းတွင်းရာမ ဇာတ် ကတော့မယ်။ ဇာတ်တိုက်နေကြပြီ။ ဖျာပုံမှာ ဟိုးတုန်းကဆိုရင် နန်းတွင်းရာမယဏဇာတ်တော်ကြီးကို သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့ ကနေ ၉ ရက်နေ့အထိ ကတယ်။ သမီးသိတဲ့ အတိုင်း နာဂစ်မုန်တိုင်းက တော်တော်မွှေတာကလား။ နာဂစ်မုန်တိုင်း အတွင်းမှာ ရာမဇာတ်ကတဲ့ ဇာတ်ရုံကြီး ပြိုသွားတယ်။ ဒါနဲ့ မုန်တိုင်းပြီးကတည်းက ခါတိုင်းလို သီတင်း ကျွတ်မှာ မကဖြစ်တော့ဘဲ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် ၁ ရက် နေ့ကနေ ၉ ရက်နေ့အထိ ရက်ပြောင်းပြီး ကဖြစ်သွားကြတယ်။ တွေ့လား။ ဖျာပုံသား တွေဆိုတာ အစဉ်အလာကို အဲဒီလို ထိန်းသိမ်းတာ"

"သမီးက ပွဲတွေလမ်းတွေဆို စိတ်ကို မဝင်စားဘူး"

အဘိုး သက်ပြင်းချသည် ။

ကုက္ကိုပင်ရိပ်အောက်မှ ထွက်လာကြစဉ် ပန်းနုရောင် ကုက္ကိုပွင့် အမွှေးဖွားဖွားလေးများ လေထဲ ချာလည်ချာလည်ဝဲကာ မြေပေါ်သက်ဆင်းလာကြသည် ။ လေအငွေ့တွင် ကုက္ကိုရွက် ခြောက်များ လမ်းမပေါ် ဝရန်းသုန်းကား။

လမ်းပေါ် လူစည်လာသည်။ သွင် မြင်ရသမျှ ဖျာပုံသူဖျာပုံသားတွေ အသားလတ်လတ်နှင့် အလုံးအဖန်ကောင်းသည်။ အဝတ်အစား ခေတ် မီဆန်း ပြားသည်။ သက်ကြီးပိုင်းမှ လွဲ၍ သက်ငယ်သက်လတ်ပိုင်းထဲ လုံချည်ထဘီ ဝတ်သူ မရှိသလောက် ရှားနေသည်။ ခေတ်ဆန်လှသော မြို့သူမြို့သားတွေ ကြားဝယ် ပုံတုံးတုံးမျက်မှန်နှင့် သွင်သည် တောသူ ဖြစ်နေချေသည်။ ဒုတိယ လမ်းမကြီးတစ်ကြော ဟည်းထနေသော ဆိုင် တွေထဲ ကိုးတန်းဆယ်တန်း ကျူရှင်ကျောင်းများ၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ ဓာတ်ပုံတိုက်နှင့် ဗီဒီယိုရိုက်ကူး ရေး၊ ဘဏ်၊ ရွှေဆိုင်၊ ဖက်ရှင်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အအေးဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်။

အဘိုး ရုတ်တရက် ဆက်မသွားဘဲ ရပ်နေသောကြောင့် ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘိုးဘိုး၊ မူးလား"

အဘိုး ဘာမှ မဖြေ။ သွင်ပခုံးကို ကိုင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

"ဘိုးဘိုး ဆာပြီလားဟင်။ ဟောဟိုမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်။ ဝင်စားမလား။ အအေးဆိုင်လည်း ရှိတယ်"

အဘိုး လက်ဝါးကာပြသည်။

"ခဏလေး နားလိုက်ရင်ရတယ်"

"မစားလည်း ဆိုင်ထဲ ခဏဝင်နားလို့ ရမှာ ပါ" ဟု သွင်ပြောပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နှင့် အအေးဆိုင် တွဲလျက်ရှိနေသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ပြသည်။

"နေနေ ... သမီး။ ဘိုးဘိုးက လမ်းပေါ် လဲသေမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီဆိုင်ထဲ မဝင်ဘူး"

သွင် ရယ်ရမလား၊ ငိုရမလားမသိ။ အဘိုးလေသံက မာသလို ရှိနေ

သည် ။ အဘိုးပြောမှ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို သွင် သတိထားကြည့်မိ လိုက်သည် ။ အိမ်ရှေ့ကို အဖီထုတ်ပြီး ဖွင့်ထားသောဆိုင်။ အမျိုးသမီးသုံးဦးခန့် ဆိုင်နှင့် အိမ်မကြီးထဲ တိုးလျှိုပေါက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ရှိနေသည် ။ သည် လိုအိမ်ကြီးရခိုင်က သည် လို ဆိုင်ကုပ်လေး ဖွင့်ထားသလား။ သို့မဟုတ် အငှား ချထားခြင်းလား။ မျက်စိထဲ အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့် ခလောက် ဖြစ်နေသည် ကတော့ အသေအချာ။

အဘိုး မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ပြီး လမ်းဆက်လျှောက်သည် ။

"ဗိုက်က ဆာတော့ဆာတယ်။ ဝမ်းကဟာတော့ ခေါင်းနည်းနည်းမူးတာ။ အိမ်ရောက်ခါနီးပြီပဲ" ဟု အဘိုးဆိုသည် ။

စောစောက အိမ်ကြီးကို သွင် သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိသည် ။ မည်းသည်းမှုန့်မှိုင်းနေသော ရှေးခေတ်လက်ရာ လေးပင်သုံးခန်း ဧရာမတိုက် ကြီး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်နှင့် ဘေးမှ သစ်သစ်လွင်လွင် တိုက်တာများ အလယ်တွင် မျက်လွှာချကာ အတိတ်ထဲမှာ ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သူပမာ အောက်ဘက်မှ လမ်းသွား လမ်းလာများကို ဆွေးမြည့်စွာ ကြည့်နေသည့် အိမ်ကြီးမဟာ။

အဘိုး မူးနေသည် ကိုပင် သွင် မသိတတ်ဘဲ ...

"ဟိုဆိုင်က ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ဘိုးဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ "

"သူတို့ ကို ဘိုးဘိုး သဘောမကျဘူး။ ဒါကြောင့် မပတ်သက်ဘူး"

"နောက်ကဟာက သူတို့ အိမ်ကြီးလား"

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"ဘိုးဘိုး ... သူတို့ ကို သိတယ်ပေါ့"

"သိတာပေါ့ကွယ် ... သိပ်သိတာပေါ့"
